

LIBRIS

We know
books

CHLOE WALSH

**Taming
7**

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

PROLOG

Nu lua fata!

CLAIRE

Mai 1995

Mirosul de fum îmi intra în nas și nu-mi plăcea. Mami zicea că era tămâie; aceeași chestie pe care părintele Murphy o ardea duminica la slujbă.

Nu-mi plăcea să merg la slujbă. Biserica mi se părea aglomerată, veche și tristă.

Și, cel mai rău, nu puteai vorbi o oră întreagă.

O oră părea o veșnicie când aveai cinci ani.

Cumva, era și mai rău în biserică în acea zi – și era abia marți.

Era și mai tristă.

Mi-am balansat picioarele înainte și înapoi, zâmbind de fiecare dată când loveam spatele băncii din fața mea.

– Stai liniștită, Claire, îmi zise tati, punându-mi o mână pe genunchi. Mai e puțin și se termină, scumpo.

– Miroase urât, am șoptit, frecându-mi nasul. Nu-mi place, tati.

– Știu, scumpo, recunosc, mângâindu-mi bucelele. Acum, ca o fetiță mare ce ești, stai cuminte și liniștită încă cinci minute!

– Apoi pot să mă joc cu Gerard?

Nu îmi răspunse.

– Pot să mă joc cu Gerard astăzi, tati? am repetat, trăgând de cracul pantalonilor lui. Te rog? Mi-e dor de el.

– Azi poate nu, scumpo, răspunse, apoi făcu ce făceau ceilalți bărbați: se aplecă în față și își acoperi ochii pentru a-și ascunde lacrimile.

– Cum așa? l-am întrebat. E chiar acolo, sus. Am arătat spre partea din față a bisericii. Îl pot vedea, tati.

– Nu, Claire.

– Dar...

– Șt!

Nu înțelegeam nimic din toate astea.

Răsucindu-mă, m-am uitat la fratele meu. Plângea și el. Mami îl trăsesese lângă ea în timp ce el plângea pe umărul ei.

– Hei, Hugh? am șoptit, acoperindu-mi gura cu mâinile. Vrei să te joci cu Gerard după slujbă?

– Șt, Claire! se răsti mami, folosind șervețelul ascuns în mânecă pentru a-și șterge fața. Nu aici.

Nu aici?

Ce însemna asta?

Nu puteam să-mi dau seama ce se întâmpla, dar nu-mi plăcea. Aveam o senzație ciudată în stomac, care devenea mai puternică de fiecare dată când mă uitam la sicrie. Așa numea Hugh cutiile de lângă altar.

Erau una mare maro și una mică albă. Hugh spusese că tatăl lui Gerard, Joe, era în cea mare și maro, iar sora lui, Bethany, era în cea mică și albă.

Pentru că se înecaseră sâmbăta trecută.

Înecat era un cuvânt nou pentru mine și era greu de înțeles, dar tot mă întrista foarte tare. Pentru că, atunci când te îneci, intri într-o cutie.

– Înecat. Cu fruntea încruntată de concentrare, am încercat să silabisesc cuvântul. Î-ne...

– Șt, Claire!

Nu, era prea mare pentru mine.

Strângând și deschizând degetele, m-am uitat în jur și am făcut cu mâna când am zărit-o pe profesoara lui Hugh și a lui Gerard la un rând distanță.

– Încetează, Claire! mă avertiză mami, trăgându-mi mâna din aer și așezând-o în poală. Fii cuminte!

Mie mi se părea că eram cuminte.

Încercând din răspuțeri să fiu cuminte de dragul mamei, mi-am băgat palmele sub fund și nu mi-am mai legănat picioarele.

Asta până când a început muzica și toată lumea s-a ridicat în picioare.

– Oasis, tati! am țipat, abia reușind să-mi stăpânesc entuziasmul. Știam cântecul ăla. Era trupa preferată a tatălui meu și a lui Joe. Cântecul se numea *Stop Crying Your Heart Out*.

Tata nu zâmbi. Era prea trist. Joe era cel mai bun prieten al lui din întreaga lume și se afla în sicriul maro, dar Gerard era cel mai bun prieten al meu din întreaga lume și eram fericită pentru că nu se înecase cu Joe și Bethany.

Tata îl scosese pe Gerard din apă. Sărise în apă și îl salvase. Cu costumul și pantofii pe el.

Și cu șosetele. Tata era un erou. Asta spuneau vecinii.

Când părintele Murphy păși pe culoar împrăștiind fumul ăla înecăcios, m-am frecat la nas și m-am foit inconfortabil, dar am uitat repede de miros când privirea mea a poposit pe sicrie. Erau purtate pe culoar.

Mai întâi cel mare și maro. Apoi cel mic și alb.

Plânsetele deveniră din ce în ce mai puternice, făcându-mă să mă simt supertristă. Când sicriul alb trecu pe lângă banca noastră, fratele meu izbucni în lacrimi, plângând zgometos la pieptul mamei.

– Șt, Hugh, l-am certat. Fii cuminte!

– Șt, Claire! spuseră mama și tata în același timp.

Nu înțelegeam.

Oamenii începură să urmeze sicriul.

Bunica și bunicul lui Gerard, mătușile, unchii și verii lui. Mama lui, Sadhbh, care era susținută de iubitul ei, Keith, și de fiul lui urât mirositor, Mark.

Nu-mi plăcea Mark. Nu-mi plăceau ochii lui răi, mâinile lui mari sau cum se încrunta mereu la noi.

În spatele lui, împreună cu mătușa lui, Jacqui, era cel mai bun prieten al meu din întreaga lume.

Gerard.

La vederea lui, mă cuprinse un val de emoție și cu greu m-am putut abține să nu sar pe loc. Cu ochii larg deschiși, l-am privit pe băiatul blond, cu bucle ca ale mele, cum își ștergea nasul cu mâneca albă a cămășii înainte de a mă fixa cu privirea.

– Bună, am murmurat, făcându-i cu mâna.

Ochii lui păreau atât de triști, iar obrajii îi erau brăzdați de lacrimi, dar ridică mâna și mă salută.

– Bună.

Inima începu să-mi bată foarte repede, de parcă aș fi alergat într-o cursă, iar burta mi se învârtea ca o clătită într-o tigaie.

– Nu te mai mișca... începu mama să spună, dar nu m-am putut abține, deja alunecând din bancă și alergând pe culoar. Peter, oprește-o!

– Claire! șopti tata, dar era prea târziu.

Ajunsesem la el. Nu m-am oprit până ce nu am fost chiar lângă cel mai bun prieten al meu, mi-am strecurat mâna într-a lui și i-am strâns-o.

– Mi-a fost dor de tine.

Suspînând, Gerard îmi strânse mâna și își șterse obrazul cu mâneca jachetei negre a costumului său, în timp ce ieșeam din biserică în urma sicriilor.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Mă bucur că nu ești tu în sicriu, i-am șoptit la ureche, aplecându-mă suficient de aproape încât doar Gerard să mă poată auzi. Ești persoana mea preferată din întreaga lume și i-aș schimba pe toți pentru tine. Chiar și pe Hugh.

– Nu ar trebui să spui astfel de lucruri, replică el, dar nu părea supărat.

În schimb, mă ținu strâns de mână în timp ce ne îndreptam după mulțime spre cimitir.

– M-am rugat să fii tu, am spus repede, simțind nevoia să-i spun toate lucrurile pe care le strânseam în cap de când avusese

loc incidentul cu barca. Salvat de la înec. Când au spus că a fost cineva salvat din apă. M-am rugat să fii tu.

Își înghiți plânsetul și se întoarse să se uite la mine.

- Da?

Am încuviințat.

- I-am promis lui Dumnezeu că voi face toate lucrurile bune din lume dacă te va aduce înapoi. I-am zâmbit. Și m-a ascultat.

- Nu a fost Dumnezeu, Claire, șopti el, ștergându-și nasul cu mâneca. A fost tatăl tău.

- Nu-mi pasă cine a fost, i-am răspuns. Atât timp cât tu ești aici.

- Nu cred că familia mea gândește așa, spuse el, coborându-și din nou privirea în pământ în timp ce mergeam. Cred că au vrut ca tatăl tău să o salveze pe Bethany.

- Eu nu, am recunoscut sincer. Am vrut să te păstrez pe tine mai presus de toate.

- Claire, întoarce-te la noi, te rog! ne întrerupse tata, ajungându-mă din urmă și punându-mi o mână pe umăr. Nu poți sta cu Gerard chiar acum.

Am vrut să ripostez, dar Gerard răspunse în locul meu:

- Te rog, nu o lua de lângă mine!

- Lasă-i în pace, Pete, îi spuse mătușa Jacqui tatei. Dumnezeu știe că bietul băiat are nevoie de o față familiară în acest moment.

Tata nu părea prea sigur, dar îmi permise să merg la mormânt cu Gerard.

- Nu știi ce voi face acum, spuse el când am ajuns la mormânt. Nu vreau să merg acasă cu ei.

- Cu mama ta și cu Keith? Strâmbând din nas dezgustată, am mormăit: Și Mark cel mirositor.

Gerard încuviință rigid din cap.

- Îl vreau pe tata.

- Dar tatăl tău e un înger acum, nu?

El ridică din umeri.

- Asta a spus părintele Murphy. Nu-l crezi?

- Nu mai știu ce să cred, răspunse, apoi tăcu îndelung înainte de a pufni frustrat. Am părut un prost.

- Când?

- La slujbă.

- De ce?

- Pentru că nu am putut să citesc, spuse încet.

- Rugăciunea? l-am întrebat, gândindu-mă la rugăciunea pe care Gerard o citea la altar în timpul slujbei. Mie mi s-a părut că ai fost grozav.

- N-am putut să citesc cuvintele, Claire, se înecă el, cu ochii gri înlăcrimați ațintiți asupra mea. Le-am inventat.

- E în regulă, Gerard. Am zâmbit larg pentru a-l face să se simtă mai bine. Ai fost cel mai tare.

- Mark a spus că sunt prost, adăugă el, strângându-mă de mână. Mi-a șoptit la ureche când m-am întors de la altar.

- Mark e cel prost, am mârâit, simțindu-mă supărată. Tu ești cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Ești superdeștept.

- Problema apare când cuvintele sunt pe pagină, spuse el, oftând frustrat. Jur că mi le pot aminti foarte bine! Aș fi putut să le spun fără probleme dacă nu m-aș fi uitat în jos la pagina aia stupidă.

- Gerard!

- Nu înțeleg, se grăbi să adauge. Nu contează dacă scriu eu sau dacă scrie mama. Nici un cuvânt de pe pagină nu are sens pentru mine.

- Te pot ajuta, m-am oferit. Am început să mă pricep superbine să citesc *Tara și Ben* pentru școală.

- Stai aici! Mă strânse de mână. Asta mă ajută.

- Te ajută?

Încuviințând frenetic, se apropie cu un pas de mormântul deschis și aruncă o privire înăuntru.

- E adânc.

- Da, foarte adânc, am recunoscut, uitându-mă în gaura mare din pământ alături de el.

- E întuneric.

- Îhî. Am încuviințat ferm din cap. Prea întuneric.

- Îi e frică de întuneric.

- Lui Bethany?

- Da.

- E în regulă totuși, pentru că tatăl tău e cu ea, așa că o va ține în siguranță.

- Cum rămâne cu mine? șopti el în timp ce o singură lacrimă i se prelingea pe obraz. Cine va avea grijă de mine?

- Eu, prostituțule, i-am răspuns, eliberându-i mâna pentru a-l putea îmbrățișa. Eu voi avea grijă de tine, Gerard.

I se tăie respirația și am știut că era pe cale să plângă din nou. Dar nu o făcu. În schimb, se desprinsese din îmbrățișarea mea, se îndepărtă de gaura mare și fugi pe trotuarul din fața mulțimii, ignorându-și mama și mătușile care îl strigau.

Era mai rapid decât mine.

Avea picioare mai lungi.

Dar Gerard nu mai fugise niciodată de mine.

Asta mă întristă.

- Hei, Gerard! am strigat, răsufând în timp ce alergam după el. Așteaptă-mă!

- Îl prind eu, spuseră Hugh și Patrick, trecând pe lângă mine precum cei mai rapizi alergători.

Fratele meu și prietenii lui aveau șapte ani. Eu aveam doar cinci. Nu era drept că nu puteam ține pasul cu ei.

O mână mică se strecură într-a mea, iar când m-am întors am văzut o pereche de ochi de un albastru strălucitor.

- Hei!

- Lizzie! Zâmbind la vederea celeilalte cele mai bune prietene ale mele, mi-am aruncat brațele în jurul ei și am strâns-o tare. Ai venit!

- Am venit cu toții.

- Chiar și Caoimhe?

- Da. Te întorci la părinți?

- Trebuie să-l găsesc pe Gerard.

- Vrei să vin cu tine?

Am încuviințat bucuroasă.

Zâmbind spre mine, Lizzie mă luă de braț și începu să țopăie pe lângă mine în direcția unde se duseseră băieții.

- Nu-mi place mirosul din biserică.

– Nici mie, fu ea de acord ea. Pute.

– Și e prea cald, am adăugat. Mami m-a pus să port dres și cardiganul ăsta mare. Îmi era cald, așa că am tras de nasturii cardiganului și am oftat adânc când n-au vrut să se deschidă. Încă nu mă pricep la nasturi, Liz.

– Nu-i nimic, răspunse ea, întinzând mâna spre cardiganul meu. Eu mă pricep de minune.

Chiar se pricepea. Lizzie era atât de pricepută încât chiar putea să scrie cuvântul *priceput*. Primea mereu stelutele pentru performanță de la educatoare în clasă. Dar nu mă deranja. În afară de Gerard și Shannon, Lizzie era a treia mea prietenă preferată din lume.

– Crezi că o să fie bine? am întrebat puțin mai târziu, când am cotit, în partea pustie a cimitirului, și i-am zărit pe băieți.

În față, l-am văzut pe fratele meu, Hugh. Îl ținea pe Gerard în brațe, strângându-l aproape, în timp ce celălalt prieten al lor, Patrick, stătea pe trotuar cu brațul în jurul amândurora. Nu auzeam ce-i spunea fratele meu lui Gerard, dar știam că era ceva inteligent. Hugh era bun la asta. Știa mereu ce să spună.

– Cine?

– Gerard.

– Nu știi, Claire. Lizzie ridică din umeri în timp ce mă ajuta să-mi leg cardiganul la brâu după ce îmi alunecase. Caoimhe zice că Gibsie o să fie trist mult timp.

– Foarte mult timp, am fost de acord, gândul întristându-mă.

– A spus că trebuie să îl lăsăm în pace și să îi dăm timp.

– Timp?

– Da.

– Timp pentru ce?

– Nu știi, răspunse, ridicând din umeri. Dar Caoimhe spune că e important.

– Vreau să îl îmbrățișez.

– Ar trebui, îmi spuse. Tu dai cele mai bune îmbrățișări.

– Și îmbrățișările tale sunt destul de bune, i-am răspuns. Superpufoase.

– Dar îmbrățișările tale se simt ca o rază de soare.

– Ca o rază de soare? M-am încruntat confuză. Cum așa?

– Pentru că tu ești o rază de soare, prostuțo, râse ea înainte să o ia la fugă în direcția băieților. Sau poate că e șamponul tău.

– Șamponul meu? Am apucat o buclă și am mirosit-o. Asta nu e rază de soare, Liz. E miros de căpșune.

– Îmi pare foarte rău de tatăl tău, Gibsie, spuse Lizzie când ajunse la grupul lor. Nu se opri până ce nu ajunse în genunchi pe trotuar în fața lui, își înfășură brațele în jurul prietenului nostru și îl strânse tare. Și de sora ta, de asemenea.

– Mulțumesc, Liz, oftă Gerard, îmbrățișând-o și el.

– Oh, ți-am adus asta, adăugă ea, băgând mâna în buzunarul fustei. Îmi pare rău, s-a îndoit în buzunar. Îi puse o margareta ruptă în poală înainte de a se așeza pe trotuar, lângă fratele meu. E pentru mormânt.

– Mulțumesc, Liz. Băgă margareta în buzunar înainte de a se întoarce să se uite la fratele meu și apoi la Patrick. Mulțumesc că ați rămas, băieți!

– Vom rămâne întotdeauna, Gibs, răspunse Hugh, ținând un braț în jurul lui Gerard, în timp ce cu celălalt o strângea pe Lizzie.

– Exact, fu de acord Patrick, încolăcindu-și brațul în jurul lui Gerard din cealaltă parte. Pentru ce sunt prietenii?

Brusc, am simțit un fior de furie arzătoare.

Se întâmpla mereu când Liz și Hugh erau împreună. Trebuia să fie prietena mea, dar mereu se juca cu fratele meu când venea pe la mine, iar mie nu-mi plăcea asta. Stând cu gleznele încrucișate pe trotuarul din fața lor, mi-am rupt o pielețică de pe julitura din cot și am încercat să am gânduri mai bune. Gânduri mai blânde. Îi făcusem o promisiune lui Dumnezeu, până la urmă. Trebuia să-l păstrez pe Gerard.

– Liz! Vocea familiară a lui Caoimhe străpunse aerul. Ce-a fost în capul tău când ai fugit așa? Mama te caută peste tot.

– Oh, rahat, mormăi Lizzie, ridicându-se iute în picioare. Mai bine mă întorc.

– O să te conduc înapoi la sora ta, spuse Hugh, ridicându-se pentru a i se alătura. Mă întorc imediat, Gibs.

– Cu siguranță e îndrăgostit de ea, decretă Patrick, uitându-se după Hugh și Liz în timp ce mergeau pe cărare.

– Oh, da, fu de acord Gerard în liniște. E atât de evident.

Încruntându-se, Patrick adăugă:

– Cred că și ea este topită după el.

– Da, răspunse Gerard. Și la ea se vede.

– Cum adică topită? i-am întrebat.

– Adică doi oameni vor să se țină de mână și să petreacă toată ora prânzului jucându-se împreună. Doar ei doi, explică Patrick.

– Dar Hugh nu merge la aceeași școală cu Liz, deci cum se pot îndrăgosti unul de celălalt dacă nu se joacă împreună la prânz?

– Fac asta acasă, zise Gerard.

– Se joacă?

– Da.

– Dar și tu te joci cu Lizzie, Patrick, am adăugat. Deci asta înseamnă că și ție îți place de ea?

– Nu știu. Poate că uneori, răspunse el, părând distrat înainte de a se ridica rapid în picioare. Mă întorc imediat.

– Îmi pare rău că am fugit mai devreme, spuse Gerard când plecă Patrick. Nu fugeam de tine.

– A fost din cauza găurii mari din pământ, nu-i așa? am întrebat, târându-mă ca să stau lângă el. M-a speriat și pe mine.

Cu ochii gri lăcrimând, încuviință discret.

– Nu am vrut să îi văd cum o bagă pe sora mea în groapă.

– Gerard?

– Da, Claire?

– Ai nevoie de timp?

– Timp pentru ce?

– Nu știu. Am ridicat din umeri și am reajustat nodul care îmi ținea cardiganul la talie. Caoimhe a spus că ai nevoie de mult timp și că trebuie să te lăsăm în pace.

– Nu, nu, nu pleca! izbucni el, prinzându-mă de mână. Bine?

– Nu plecam nicăieri, prostuțele. Am chicotit, uitându-mă în jos și văzând că mâna lui făcea ca mâna mea să pară foarte mică. Nu te-aș părăsi niciodată, Gerard.

– Asta a spus și tatăl meu. Trase aer în piept și închise ochii înainte de a șopti: Așa că, te rog, nu pleca, bine?

– Nu voi pleca niciodată, Gerard, i-am răspuns, apropiindu-mă mai mult astfel încât umerii noștri să se atingă.

Asta se întâmpla când eram cu Gerard. Voiam ca mâna mea să atingă mâna lui tot timpul. Sau umărul meu. Sau degetele mele de la picioare. Nu voiam niciodată să se dea înapoi sau să plece. Voiam doar să stea lângă mine. Chiar și când era supertrist.

– Nu te voi părăsi niciodată!

– Vorbesc serios, insistă, întorcându-se să se uite la mine. Nu pot pierde altă persoană pe care o iubesc.

– Tu mă iubești?

Încuviință cu tristețe, în timp ce altă lacrimă îi curgea pe obraz.

– Pe tine te iubesc cel mai mult.

I-am zâmbit larg.

– Chiar mai mult decât pe Hugh?

Strâmbă din nas dezgustat.

– Nu-l iubesc pe Hugh.

– Chiar mai mult decât pe Patrick?

– Nu-l iubesc nici pe Feely.

– Nu?

– Doar pe tine.

– Știi, Gerard, dacă vei fi vreodată trist, pot fi sora ta. Hugh nu se va supăra să mă împartă.

– Nu poți fi sora mea, Claire.

– De ce?

– Pentru că nu poți să te topești după sora ta.

– Ești topit după mine? Burta mea se întoarce din nou ca o clătită. Nu după Lizzie? Pentru că l-am auzit odată pe Hugh spunând că e foarte drăguță.

– Lizzie? Bleah! În nici un caz, mormăi el, strâmbând din nas. Nu am ochi pentru Lizzie.

– Nu?

– Nu am ochi pentru nimeni. Zâmbi discret, apoi adăugă: Cu excepția ta.

– Gerard, scumpule, e timpul să mergem acasă, zise o voce familiară, iar eu l-am simțit încremenind lângă mine când ambele noastre familii se îndreptară spre noi. O să vină oamenii la noi să-și prezinte condoleanțele.

– Încă cinci minute, zise el, respirând greu și repede. Te rog!

– Trebuie să plecăm acum, puiule, insistă mama lui.

– Te rog, repetă el, uitându-se spre trotuar. Cinci minute.

– Gerard...

– Poate veni acasă cu noi, Sadhbh, i-am zis, înfășurându-mi brațul în jurul umerilor lui cât de bine am putut. Nu îmi era ușor pentru că era mult mai mare decât mine, dar am încercat. Avem loc în mașină.

– Nu astăzi, Claire, scumpo, răspunse ea, suspinând. Gerard trebuie să fie cu familia lui acum.

– Ei nu sunt familia mea, se înecă el, cu pieptul zvâcnind. Ei sunt familia mea, adăugă, arătând în direcția opusă, unde erau îngropați tatăl și sora lui. Așa că lasă-mă în pace, da?

– Gerard! suspină Sadhbh, apoi izbucni în altă criză de plâns. Am nevoie de tine în momentele astea.

– Lasă-l să meargă cu prietenii lui, dragă, încercă să o convingă Keith. Se va simți mai bine în preajma oamenilor de vârsta lui.

– Da, lasă-l să meargă, mormăi Mark. M-am săturat de plânsete.

– Mark, nu ajuți deloc!

– Nu pot să respir, zise Gerard gătuit, întorcându-se să se uite la mine, cu ochii cenușii înnebuniți de panică, în timp ce trăgea aer în piept adânc și sacadat. Nu pot să respir, Claire.

Îngrozită, am făcut ochii mari.

– Nu poți?

Clătină din cap, părând îngrozit la rândul lui.

– Mă înec.

– Te îneci? Scoțând un strigăt speriat, am sărit în picioare și l-am tras spre mine. E în regulă, Gerard. Trebuie doar să deschizi gura și să lași aerul să intre.

– Nu pot!

– Nu poți?